

Το ζήτημα ορισμού υπεύθυνου προστασίας δεδομένων (DPO) σε ελληνική εμπορική εταιρεία

Παναγιώτη Περάκη

Δικηγόρου, DEA Δικαίου Πληροφορικής και Νομικής Πληροφορικής

Με αφορμή την περίπτωση γνωστής εγχώριας εμπορικής εταιρείας, μέλους Ομίλου εταιρειών, η οποία μου έθεσε το ερώτημα, το οποίο απασχολεί σήμερα πολλές ελληνικές επιχειρήσεις, αν υπέχει ή όχι υποχρέωση ορισμού Υπεύθυνου Προστασίας Δεδομένων (DPO ή ΥΠΔ επί το ελληνικότερο), επισημαίνονται τα ακόλουθα:

1. Ο Κανονισμός 2016/679 «για την προστασία των φυσικών προσώπων έναντι της επεξεργασίας των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα και για την ελεύθερη κυκλοφορία των δεδομένων αυτών και την κατάργηση της Οδηγίας 95/46/ΕΚ («Γενικός Κανονισμός για την Προστασία Δεδομένων») –εφεξής χάριν ευκολίας: «ο Κανονισμός»-, στην § 1 του άρθρου 37 αυτού («Ορισμός του υπευθύνου προστασίας δεδομένων»), ορίζει τα ακόλουθα:

1. Ο υπεύθυνος επεξεργασίας και ο εκτελών την επεξεργασία ορίζουν υπεύθυνο προστασίας δεδομένων σε κάθε περίπτωση στην οποία:

α) η επεξεργασία διενεργείται από δημόσια αρχή ή φορέα ...

β) **οι βασικές δραστηριότητες του υπευθύνου επεξεργασίας ή του εκτελούντος την επεξεργασία συνιστούν πράξεις επεξεργασίας οι οποίες, λόγω της φύσης, του πεδίου εφαρμογής και/ή των σκοπών τους, απαιτούν τακτική και συστηματική παρακολούθηση των υποκειμένων των δεδομένων σε μεγάλη κλίμακα, ή**

γ) **οι βασικές δραστηριότητες του υπευθύνου επεξεργασίας ή του εκτελούντος την επεξεργασία συνιστούν μεγάλης κλίμακας επεξεργασία ειδικών κατηγοριών δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα κατά το άρθρο 9 και δεδομένων που αφορούν ποινικές καταδίκες και αδικήματα που αναφέρονται στο άρθρο 10».**

2. Εφόσον δεν συντρέχουν οι προϋποθέσεις της περίπτωσης γ', κρίσιμη σημασία εν προκειμένω έχει η περίπτωση β' της § 1 του άρθρου 37.

Αξίζει στο σημείο αυτό να σημειωθεί ότι εφόσον, όπως συχνά στην πράξη συμβαίνει, οι δραστηριότητες των εταιρειών του Ομίλου συμπλέκο-

νται μεταξύ τους και δεδομένου ότι ο Κανονισμός προβλέπει τη δυνατότητα ορισμού ενός Υπεύθυνου Προστασίας Δεδομένων για όλον τον Όμιλο (άρθρο 37 § 2), η απάντηση στο βασικό ερώτημα καλό είναι να δίνεται λαμβάνοντας υπόψη το σύνολο των δραστηριοτήτων του, αφού, έστω και αν μία μόνο από τις εταιρείες του υπέχει υποχρέωση ορισμού ΥΠΔ, παρότι δεν συντρέχει σχετική νομική υποχρέωση για τις λοιπές, είναι προφανώς προτιμότερο να ορισθεί ΥΠΔ ολόκληρου του Ομίλου, μεριμνώντας για τη συνολική συμμόρφωση (όλων των εταιρειών) προς τον Κανονισμό, παρά να ορισθεί ΥΠΔ της συγκεκριμένης μόνο εταιρείας.

Σύμφωνα λοιπόν με την προαναφερόμενη διάταξη της περ. β της § 1 του α 37, ΥΠΔ ορίζεται υποχρεωτικά όταν «οι βασικές δραστηριότητες ... συνιστούν πράξεις επεξεργασίας οι οποίες, λόγω της φύσης, του πεδίου εφαρμογής και/ή των σκοπών τους, απαιτούν τακτική και συστηματική παρακολούθηση των υποκειμένων των δεδομένων σε μεγάλη κλίμακα».

2.1. Κατ' αρχήν, ως «**βασικές δραστηριότητες**» εννοούμε τις κύριες δραστηριότητες του υπευθύνου επεξεργασίας (ή, αντιστοίχως, του εκτελούντος επεξεργασία) και όχι την επεξεργασία δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα που μπορεί να γίνεται ως παρεπόμενη δραστηριότητα (βλ. και αιτιολογική σκέψη 97 του Κανονισμού). Ως «**βασικές δραστηριότητες**» μπορούν δηλαδή να θεωρηθούν εκείνες που είναι αναγκαίες για την επίτευξη των στόχων του υπευθύνου επεξεργασίας ή του εκτελούντος την επεξεργασία, χωρίς να εξαιρούνται κι εκείνες που, χωρίς ν' αποσκοπούν ευθέως στην επίτευξη των στόχων της λειτουργίας του, είναι στενά συνυφασμένες μαζί τους. Για παράδειγμα, η βασική δραστηριότητα ενός νοσοκομείου είναι η παροχή υγειονομικής περίθαλψης. Το νοσοκομείο, όμως, δεν μπορεί να παρέχει υγειονομική περίθαλψη με ασφαλή και αποτελεσματικό τρόπο εάν δεν επεξεργάζεται ιατρικά δεδομέ-

να, όπως τους ιατρικούς φακέλους των ασθενών. Συνεπώς, και οι επεξεργασίες των ιατρικών φακέλων των ασθενών λαμβάνονται υπόψη εν προκειμένω με τις βασικές δραστηριότητες του νοσοκομείου και όχι ως παρεπόμενες.

Ως παρεπόμενες δραστηριότητες (οι επεξεργασίες στο πλαίσιο των οποίων δεν λαμβάνονται υπόψη για τη διάγνωση ή μη της υπαγωγής στην υποχρέωση ορισμού ΥΠΔ) μπορούμε να θεωρήσουμε τις συνήθεις δραστηριότητες κάθε οργανισμού, όπως π.χ. τις σχετικές με την καταβολή των μισθών του προσωπικού. Ό,τι εντάσσεται δηλαδή στις αναγκαίες λειτουργίες υποστήριξης της λειτουργίας του οργανισμού, όσο ουσιαστικές κι αν είναι, δεν μπορεί κατ' αρχήν να θεωρείται ως εντασσόμενο στις *βασικές* του δραστηριότητες με την έννοια που δόθηκε παραπάνω.

2.2. Η έννοια της *τακτικής και συστηματικής παρακολούθησης* των υποκειμένων των δεδομένων δεν ορίζεται στον Κανονισμό, όπως μπορεί κανείς να συμπεράνει από τα σχετικά αναφερόμενα στο προοίμιο, αυτή δεν περιορίζεται ούτε στη διαδικασία διαμόρφωσης προφίλ ούτε στην παρακολούθηση στο διαδίκτυο («*επιγραμμική παρακολούθηση*», η οποία θεωρείται ως ένα μόνο παράδειγμα παρακολούθησης της συμπεριφοράς των υποκειμένων).

Ειδικότερα ως προς τα δύο στοιχεία της παρακολούθησης (τακτική και συστηματική) που απαιτεί η διάταξη, ως προς μεν την έννοια του επιθέτου «*τακτική*», σύμφωνα με την Ομάδα του άρθρου 29 («*Κατευθυντήριες γραμμές σχετικά με τους υπεύθυνους προστασίας δεδομένων*»), ως τέτοια μπορεί να είναι η:

- λαμβάνουσα χώρα σε συνεχή βάση ή σε συγκεκριμένα χρονικά διαστήματα για συγκεκριμένη χρονική περίοδο, ή

- λαμβάνουσα χώρα τακτικά ή κατ' επανάληψη σε σταθερές χρονικές στιγμές, ή

- λαμβάνουσα χώρα αδιαλείπτως ή περιοδικά.

Σχετικά δε με το επίθετο «*συστηματική*», σύμφωνα πάλι με την ερμηνεία της Ομάδας του άρθρου 29, μπορεί να είναι μία από τις παρακάτω περιπτώσεις, ήτοι η:

- λαμβάνουσα χώρα σύμφωνα με κάποιο σύστημα,

- προκαθορισμένη, οργανωμένη ή μεθοδική,

- λαμβάνουσα χώρα στο πλαίσιο γενικότερου σχεδίου για τη συλλογή δεδομένων,

- διενεργούμενη στο πλαίσιο στρατηγικής.

Μεταξύ των παραδειγμάτων δραστηριοτήτων που συνιστούν ενδεχομένως τακτική και συστηματική παρακολούθηση των υποκειμένων των δεδομένων, τα οποία παραθέτει σχετικώς η Ομάδα του άρθρου 29 είναι και οι **δραστηριότητες μάρκετινγκ βάσει δεδομένων, η διαμόρφωση προφίλ και βαθμολόγηση για σκοπούς εκτίμησης κινδύνου (π.χ. για σκοπούς βαθμολόγησης πιστοληπτικής ικανότητας), ο εντοπισμός θέσης, τα προγράμματα επιβράβευσης αφοσιωμένων πελατών, η συμπεριφορική διαφήμιση, οι τηλεοράσεις κλειστού κυκλώματος κ.λπ.**

2.3. Σύμφωνα επίσης με την παραπάνω διάταξη, για να ενεργοποιηθεί η υποχρέωση ορισμού ΥΠΔ, η επεξεργασία δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα πρέπει να διενεργείται *σε μεγάλη κλίμακα*. Ο Κανονισμός δεν ορίζει τι συνιστά επεξεργασία μεγάλης κλίμακας, παρότι κάποιες γενικές κατευθύνσεις παρατίθενται στο προοίμιο, στην αιτιολογική σκέψη 91. Σύμφωνα με την εν λόγω αιτιολογική σκέψη, στην μεν έννοια της «*μεγάλης κλίμακας*» εμπίπτουν σίγουρα «*πράξεις επεξεργασίας ... σημαντικής ποσότητας δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα σε περιφερειακό, εθνικό ή υπερεθνικό επίπεδο, οι οποίες θα μπορούσαν να επηρεάσουν μεγάλο αριθμό υποκειμένων των δεδομένων και οι οποίες είναι πιθανόν να έχουν ως αποτέλεσμα υψηλό κίνδυνο*», ενώ δεν εμπίπτουν σίγουρα επεξεργασίες που αφορούν «*δεδομένα προσωπικού χαρακτήρα ασθενών ή πελατών ιδιώτη ιατρού, άλλου επαγγελματία του τομέα της υγείας ή δικηγόρου*». Όπως σημειώνει και η Ομάδα του άρθρου 29, ενώ στην προαναφερόμενη αιτιολογική σκέψη παρατίθενται παραδείγματα που αφορούν τα δύο άκρα (επεξεργασία από ιδιώτη ιατρό έναντι επεξεργασίας δεδομένων σε εθνικό επίπεδο ή σε ολόκληρη την Ευρώπη), μεταξύ των δύο αυτών άκρων υπάρχει μια μεγάλη γκριζα ζώνη. Σ' αυτήν την γκριζα ζώνη εντάσσεται αναμφίβολα και η προκειμένη περίπτωση ως προς το στοιχείο της διενέργειας επεξεργασιών *σε μεγάλη κλίμακα*.

Αξίζει πάντως, επιπροσθέτως, να ληφθεί υπόψη ένα επιπλέον ακόμη στοιχείο: ότι η προαναφερόμενη αιτιολογική σκέψη 91, την οποία και η Ομάδα του άρθρου 29 επικαλείται κατά την ερμηνεία του όρου «*μεγάλη κλίμακα*» στο πλαίσιο του

άρθρου 37 (για τις περιπτώσεις δηλαδή υποχρεωτικού ορισμού ΥΠΔ), αναφέρεται στις εκτιμήσεις αντικτύπου του άρθρου 35 του Κανονισμού. Αυτό σημαίνει μιν ότι τα σχετικώς αναφερόμενα στην συγκεκριμένη αιτιολογική σκέψη δεν ισχύουν απαραίτητως, κατά τον ίδιο ακριβώς τρόπο, για τον ορισμό ΥΠΔ, αλλά και ότι οπωσδήποτε η προσέγγιση είναι συναφής.

Το βέβαιο σε κάθε περίπτωση είναι ότι από τον Κανονισμό και τις περιεχόμενες σ' αυτόν ερμηνευτικές κατευθύνσεις δεν προσδιορίζεται με ακρίβεια ούτε η ποσότητα των δεδομένων που υποβάλλονται σε επεξεργασία ούτε το πλήθος των εμπλεκόμενων φυσικών προσώπων, ώστε να δοθεί ένας αριθμός που να ισχύει σε όλες τις περιπτώσεις. Ενδεχομένως στο μέλλον να αναπτυχθεί, με τη συμβολή της νομολογίας αλλά και των εποπτικών Αρχών, μια τυποποιημένη πρακτική για τον ακριβέστερο προσδιορισμό, με συγκεκριμένους και/ή ποσοτικούς όρους, του τι συνιστά «*μεγάλη κλίμακα*» σε σχέση με ορισμένους τύπους συνηθισμένων δραστηριοτήτων επεξεργασίας.

Προς το παρόν, η Ομάδα του άρθρου 29 συνιστά να λαμβάνονται υπόψη οι ακόλουθοι παράγοντες όταν επιχειρείται να προσδιοριστεί εάν η επεξεργασία διενεργείται σε μεγάλη κλίμακα ή όχι:

- ο αριθμός των εμπλεκόμενων υποκειμένων των δεδομένων,
- ο όγκος των δεδομένων και/ή το εύρος των διαφόρων στοιχείων δεδομένων που υφίστανται επεξεργασία,
- η διάρκεια ή ο μόνιμος χαρακτήρας της επεξεργασίας,
- η γεωγραφική έκταση της δραστηριότητας επεξεργασίας.

Ως παραδείγματα δε επεξεργασίας σε *μεγάλη κλίμακα* αναφέρονται, μεταξύ άλλων, η επεξεργασία δεδομένων ασθενών στο πλαίσιο της συνήθους λειτουργίας ενός νοσοκομείου, καθώς και η επεξεργασία δεδομένων πελατών στο πλαίσιο της συνήθους λειτουργίας μιας ασφαλιστικής εταιρείας ή μιας τράπεζας.

3. Λαμβάνοντας υπόψη τα παραπάνω, με τις αναγκαίες βεβαίως επιφυλάξεις εκ του ότι αναγκαστικά καλούμαστε ν' αποφασίσουμε κινούμενοι σ' ένα νομικό πεδίο με μεγάλο ακόμη βαθμό αβεβαιότητας ως προς την ερμηνεία των εφαρμο-

στέων διατάξεων, η απάντηση στο τεθέν ερώτημα πρέπει να είναι θετική για τη συγκεκριμένη περίπτωση και, άρα, συντρέχει εν προκειμένω υποχρέωση ορισμού ΥΠΔ, αφού στο πλαίσιο των βασικών δραστηριοτήτων των εταιρειών του Ομίλου λαμβάνουν χώρα πράξεις επεξεργασίας οι οποίες, λόγω της φύσης, του πεδίου εφαρμογής και των σκοπών τους, απαιτούν τακτική και συστηματική παρακολούθηση των υποκειμένων των δεδομένων σε μεγάλη κλίμακα.

Πράγματι, στην περίπτωση του παραδείγματος, στις **κύριες δραστηριότητες** των εταιρειών του συγκεκριμένου Ομίλου, **σ' εκείνες δηλαδή που είναι αναγκαίες για την επίτευξη των σκοπών τους ή είναι στενά συνυφασμένες μαζί τους, λαμβάνουν χώρα επεξεργασίες που απαιτούν τακτική και συστηματική παρακολούθηση των υποκειμένων των δεδομένων (ήτοι, σε συνεχή βάση ή σε συγκεκριμένα χρονικά διαστήματα ή για συγκεκριμένη χρονική περίοδο, τακτικά πάντως, αδιαλείπτως ή περιοδικά, με οργανωμένο και συστηματοποιημένο τρόπο) σε μεγάλη κλίμακα (αφού πρόκειται για επεξεργασίες μεγάλου όγκου δεδομένων, ο αριθμός των οποίων ανέρχεται ενδεχομένως ακόμη και σε χιλιάδες σε ορισμένες περιπτώσεις δεδομένων ή/και υποκειμένων, περισσότερων μάλιστα της μιας κατηγοριών εμπλεκόμενων, με μεγάλο εύρος των στοιχείων που αποτελούν το αντικείμενο επεξεργασιών αυτών, οι οποίες έχουν μόνιμο χαρακτήρα και καλύπτουν γεωγραφικά ολόκληρη την επικράτεια της χώρας ή και πέραν αυτής).**

Τα παραπάνω ενισχύονται εάν (ή όποτε) μεταξύ των επεξεργασιών που λαμβάνουν χώρα στο πλαίσιο των δραστηριοτήτων των εταιρειών του Ομίλου συμπεριλαμβάνονται και δραστηριότητες για τις οποίες συντρέχει περίπτωση διενέργειας **εκτίμησης αντικτύπου** σχετικά με την προστασία δεδομένων του άρθρου 35 του Κανονισμού.

Ισχύουν δε προφανώς κατ' απόλυτο τρόπο εάν (ή όποτε) συμβαίνει να πληρούνται και οι προϋποθέσεις της περ. γ' της § 1 του άρθρου 37, όταν δηλαδή στις βασικές δραστηριότητες των εταιρειών του Ομίλου συμπεριλαμβάνονται και μεγάλης κλίμακας επεξεργασίες ειδικών κα-

τηγοριών δεδομένων ή δεδομένων που αφορούν σε ποινικές καταδίκες και αδικήματα.

Ακόμη όμως και αν η απάντηση στο τεθέν ερώτημα δεν είναι προφανής και υπάρχουν εύλογα επιχειρήματα και προς την αντίθετη πλευρά, σε περίπτωση δηλαδή αμφιβολίας, και πάλι η απάντηση πρέπει να είναι θετική.

Στην λύση αυτή συνηγορεί ο ίδιος ο Κανονισμός. Αφενός διότι, γενικότερα, σύμφωνα με το πνεύμα που τον διαπερνά, αλλά και με τη θεμελιώδη αρχή της λογοδοσίας που διέπει το περιεχόμενό του, όποτε υπάρχει ασάφεια στις διατάξεις του και δυσχέρειες στην ερμηνεία τους, **ως ορθότερη πρέπει πάντοτε να θεωρείται η αυστηρότερη εκδοχή (εκείνη δηλαδή που είναι η πιο προστατευτική για τα δικαιώματα των υποκειμένων και η πιο διασφαλιστική ως προς τη συμμόρφωση προς τον Κανονισμό).** Και αφετέρου, ειδικότερα, επειδή ο ίδιος ο Κανονισμός ενθαρρύνει τον ορισμό ΥΠΔ, προς την ίδια δε κατεύθυνση ρητά υποδεικνύει και η Ομάδα του άρθρου 29, η οποία θεωρεί τον ΥΠΔ ως τον «*ακρογωνιαίο λίθο της λογοδοσίας*», ο ορισμός του οποίου «*μπορεί να διευκολύνει τη συμμόρφωση και επιπλέον να αποτελέσει ανταγωνιστικό πλεονέκτημα για τις επιχειρήσεις*», παραθέτοντας μάλιστα και συγκεκριμένους λόγους για τους οποίους θεωρεί τόσο σημαντικό τον ρόλο των ΥΠΔ, επισημαίνοντας τόσο τον «*διευκολυντικό ρόλο που έχουν σε επίπεδο συμμόρφωσης μέσω της εφαρμογής εργαλείων λογοδοσίας όπως διευκόλυνση διενέργειας εκτιμήσεων αντικτύπου σχετικά με την προστασία των δεδομένων και διενέργεια ή διευκόλυνση διενέργειας ελέγχων*» κλπ, όσο και το ότι μπορούν να «*ενεργούν ως μεσολαβητές μεταξύ των διαφόρων ενδιαφερομένων (π.χ., εποπτικές αρχές, υποκείμενα των δεδομένων και επιχειρησιακές μονάδες του ίδιου οργανισμού)*».

Είναι δε χαρακτηριστικό ότι στο Παράρτημα των Κατευθυντήριων γραμμών της Ομάδας του άρθρου 29 σχετικά με τον ΥΠΔ, στο κεφάλαιο «*Ορισμός του υπευθύνου προστασίας δεδομένων 1. Ποιοι οργανισμοί πρέπει να ορίζουν υπεύθυνο προστασίας δεδομένων;*» χαρακτηριστικά αναφέρεται:

«Τέλος, ακόμη κι αν ο ορισμός υπευθύνου προστασίας δεδομένων δεν είναι υποχρεωτικός, ενδέχεται να υπάρξουν οργανισμοί που θα κρίνουν σκόπιμο να ορίσουν υπεύθυνο προστασίας

δεδομένων σε εθελοντική βάση. Η ομάδα προστασίας των προσώπων έναντι της επεξεργασίας δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα του άρθρου 29 («ομάδα του άρθρου 29») ενθαρρύνει τέτοιου είδους εθελοντικές ενέργειες».

4. Εφόσον αποφασιστεί ο ορισμός ΥΠΔ, όπως προαναφέρθηκε, αυτός, σύμφωνα με την § 2 του άρθρου 37 μπορεί να είναι ένας για όλες τις εταιρείες του Ομίλου (μέλος του προσωπικού κάποιας εκ των εταιρειών, στο πρόσωπο του οποίου δεν θα συντρέχει περίπτωση σύγκρουσης καθηκόντων, ή εξωτερικός, που θ' ασκεί τα καθήκοντά του βάσει σύμβασης παροχής υπηρεσιών). Συγκεκριμένα, η εν λόγω διάταξη έχει ως εξής:

«2. Όμιλος επιχειρήσεων μπορεί να διορίσει ένα μόνο υπεύθυνο προστασίας δεδομένων, υπό την προϋπόθεση ότι κάθε εγκατάσταση έχει εύκολη πρόσβαση στον υπεύθυνο προστασίας δεδομένων».

Η έννοια της προσβασιμότητας αναφέρεται στα καθήκοντα του ΥΠΔ ως σημείου επικοινωνίας με τα υποκείμενα των δεδομένων, την εποπτική Αρχή, αλλά και στο εσωτερικό του ίδιου του Οργανισμού.

Σύμφωνα με την § 5 του ίδιου άρθρου, «*Ο υπεύθυνος προστασίας δεδομένων διορίζεται βάσει επαγγελματικών προσόντων και ιδίως βάσει της εμπειρογνώσιας που διαθέτει στον τομέα του δικαίου και των πρακτικών περί προστασίας δεδομένων, καθώς και βάσει της ικανότητας εκπλήρωσης των καθηκόντων που αναφέρονται στο άρθρο 39*».

Ως προς τα επαγγελματικά προσόντα, μολονότι η παραπάνω διάταξη της § 5 του άρθρου 37 § 5 δεν προσδιορίζει τα επαγγελματικά προσόντα που θα πρέπει να λαμβάνονται υπόψη κατά τον ορισμό του ΥΠΔ, ο τελευταίος, σύμφωνα και με την Ομάδα του άρθρου 29, πρέπει να διαθέτει εμπειρογνώσια στον τομέα του δικαίου και των πρακτικών περί προστασίας δεδομένων, τόσο σε εθνικό όσο και ευρωπαϊκό επίπεδο, και επιπλέον να έχει άριστη γνώση του Κανονισμού. Χρήσιμη θεωρείται δε η γνώση του τομέα δραστηριότητας καθώς και του συγκεκριμένου οργανισμού. Ο ΥΠΔ θα πρέπει να έχει καλή γνώση των πράξεων επεξεργασίας που διενεργούνται, των συστημάτων πληροφορικής που χρησιμοποιούνται και

των αναγκών σε επίπεδο ασφάλειας και προστασίας των δεδομένων.

Περαιτέρω, αν και το απαιτούμενο επίπεδο εμπειρογνωμοσύνης επίσης δεν καθορίζεται αυστηρά, σε κάθε περίπτωση πρέπει να είναι ανάλογο της ευαισθησίας, της πολυπλοκότητας και της ποσότητας των δεδομένων που επεξεργάζεται ο οργανισμός. Για παράδειγμα, όταν μια δραστηριότητα επεξεργασίας δεδομένων είναι ιδιαίτερα πολύπλοκη, ή όταν εμπλέκεται μεγάλος όγκος ευαίσθητων δεδομένων, ο ΥΠΔ είναι πιθανό να χρειάζεται υψηλότερο επίπεδο εμπειρογνωμοσύνης και υποστήριξης. Διαφορά υπάρχει επίσης και όταν ο οργανισμός διαβιβάζει συστηματικά δεδομένα προσωπικού χαρακτήρα εκτός της Ε.Ε. ή όταν οι διαβιβάσεις αυτές είναι περιστασιακές. Ο ΥΠΔ θα πρέπει επομένως να επιλέγεται προσεκτικά, λαμβάνοντας δεόντως υπόψη τα ζητήματα προστασίας δεδομένων που ανακύπτουν στο εσωτερικό του οργανισμού. Στην αιτιολογική σκέψη 97 αναφέρεται ότι το αναγκαίο επίπεδο εμπειρογνωσίας θα πρέπει να καθορίζεται *ανάλογα με τις πράξεις επεξεργασίας δεδομένων που διενεργούνται και από την προστασία την οποία απαιτούν τα δεδομένα προσωπικού χαρακτήρα που υφίστανται επεξεργασία*.

Τέλος, η απαιτούμενη ικανότητα εκπλήρωσης των καθηκόντων που βαρύνουν τον ΥΠΔ θα πρέπει να ερμηνεύεται τόσο σε σχέση με τις προσωπικές ικανότητες και γνώσεις του, όσο και με τη θέση που κατέχει εντός του οργανισμού. Στις προσωπικές ικανότητες θα πρέπει να περιλαμβάνονται, μεταξύ άλλων, η ακεραιότητα και το υψηλό αίσθημα επαγγελματικής δεοντολογίας, ενώ πρωταρχικό μέλημά του πρέπει να είναι η μέγιστη δυνατή συμμόρφωση με τον Κανονισμό, διαδραματίζοντας καίριο ρόλο στην ανάπτυξη νοοτροπίας προστασίας των δεδομένων στους κόλπους του οργανισμού και συμβάλλοντας στην εφαρμογή ουσιωδών στοιχείων του Κανονισμού, όπως οι θεμελιώδεις αρχές της επεξεργασίας δεδομένων, τα δικαιώματα των υποκειμένων των δεδομένων, η προστασία των δεδομένων ήδη από τον σχεδιασμό και εξ ορισμού, τα αρχεία των δραστηριοτήτων επεξεργασίας, η ασφάλεια των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα, η γνωστοποίηση και ανακοίνωση παραβίασης δεδομένων κλπ.

5. Στην περίπτωση, αντίθετα, που τελικώς ήθελε κριθεί ότι οι εταιρείες του Ομίλου δεν υπέ-

χουν υποχρέωση ορισμού ΥΠΔ και δεν υπάρξει τέτοιος ορισμός, είναι σημαντικό να ληφθεί υπόψη το εξής:

Εκτός από τις περιπτώσεις όπου είναι προφανές ότι ένας οργανισμός δεν υποχρεούται να ορίσει ΥΠΔ, η Ομάδα του άρθρου 29 συνιστά **να καταγράφεται η εσωτερική ανάλυση που διενεργήθηκε προκειμένου να προσδιορισθεί αν πρέπει ή όχι να διορισθεί ΥΠΔ, ώστε να μπορεί να αποδειχθεί ότι λήφθηκαν δεόντως υπόψη οι σχετικοί παράγοντες. Η εν λόγω ανάλυση αποτελεί μέρος της απαιτούμενης τεκμηρίωσης δυνάμει της αρχής της λογοδοσίας**, μπορεί δε να ζητηθεί από την εποπτική Αρχή.

Είναι αυτονόητο ότι η εν λόγω ανάλυση πρέπει να επικαιροποιείται όποτε συντρέχει λόγος, όπως, για παράδειγμα, κάθε φορά που ο Όμιλος προχωρά σε νέες δραστηριότητες ή παρέχει νέες υπηρεσίες, οι οποίες εμπίπτουν ενδεχομένως στις περιπτώσεις της § 1 του άρθρου 37 του Κανονισμού.